

Gabriela Ioniță

Împărăția șoriceilor străjeri
- partea a II-a -

Insula șerpilor

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Cuprins

Insula Șerpilor	5
Târgul lui Francy	16
Dințosu'	26
Ce era în oloi?	33
Hai să urâm și mâțele!.....	39
Magicianul	43
Și pe șoricel?	50
Prin onoare, dănuim!	52
Epilog.....	63

Insula Șerpilor

Undeva în mare, în dreptul golfului Musura, la patruzeci și cinci de grade, cincisprezece minute și cincisprezece secunde latitudine nordică și treizeci de grade, douăsprezece minute și douăsprezece secunde longitudine estică, se află Leuce sau Insula Șerpilor. Însăpăimântătoare! Nicio pasăre nu poposește aici! Privită din partea de vest, insula aduce cu o broască țestoasă, însă adevăratele broscuțe nu se lasă ademenite de acest aspect, ocolind-o de fiecare dată, la distanță considerabilă.

Adâncimea mării din jurul lui Leuce nu depășește douăzeci și trei de metri, fiind înconjurată de o plajă generoasă. Dacă vreun turist rătăcit pe Insula Șerpilor ar fi nemulțumit din pricina singurătății, aceasta i-ar fi ultima nemulțumire! Ultima dorință ar fi să-și dorească companie!

Marea l-a scuipat pe Dințosu, ironic, exact în gura broscuței-insulă. Străjerul și-a căpătat renumele din două motive: primul, pentru că era guraliv din caleafară și arțăgos, căutând cearta cu lumânarea, iar al doilea, din pricina celor patru incisivi ai săi, atât de lați încât ar fi fost o impietate ca porecla să nu-i fie Dințosu.

Istovit, s-a lăsat pradă somnului, din clipa în care a simțit pământul sub picioare. A fost mai mult un leșin decât un somn odihnitor. S-a luptat mult cu valurile și a văzut moartea cu ochii de atâtea ori, încât a ajuns și el să se mire că, totuși, mai trăiește. Marea l-a măcinat, așa cum pietrele de moară își macină boabele. Fără regrete!

Când a întredeschis ochii, îl privea îndeaproape o lună uriașă. Dacă ar fi întins lăbuța, ar fi putut să o atingă! A auzit un geamăt prelung, fără să-și dea seama că el însuși geme. De nu i-ar fi fost cumplit de sete, ar fi continuat să doarmă cu uriașa lună de veghe la căpătâiul său. Dar, paradoxal, i se uscaseră gâtul! Înghițise atâta apă sărată, încât se deshidratase. O durere acerbă l-a invadat când a încercat să se miște, apoi durerea a dispărut instantaneu. I-a paralizat mintea privind în jur: o lună uriașă, lângă altă lună uriașă, lângă altă lună uriașă! Era înconjurat de trei luni! Putea fi un anotimp frumos, dacă nu era un leviatan!

Dințosu nu era un străjer curcubeu, dar călătorise suficient de mult ca să știe că șoricicii, străjeri sau nu, pitici sau nu, erau o delicatesă în meniul șerpilor. Văzându-se înconjurat de trupul șarpelui, i-a revenit durerea atroce. Îi pulsa între umeri, acolo unde rămăseseră doar cotorii aripioarelor. Izbit de corali zgrunțuroși, forfecat între păduri de alge, smuls,

rostogolit, strivit de valuri nemiloase, marea i-a smuls aripile și i-a frământat trupul ca pe un aluat.

– Ai dormit cam mult, am crezut că nu te mai trezești. Cred că te-ai rătăcit, nu? Noi nu prea avem musafiri. Cum te cheamă? l-a întrebat șarpele.

Ar fi vrut să urle la el, să-i dea un brânci, i-ar fi plăcut să fie în siguranță ca să-l poată batjocori, să-l ironizeze pentru cei trei ochi, dar îi ardea trupul îngrozitor, făcându-l conștient de fiecare oscior și fiecare fir de păr din blăniță. Tot corpul îl durea. A început să geamă, din gâtul uscat gălgâind doar frânturi de sunete.

– Țsta e numele tău? Ce nume ciudat ai! N-am înțeles nimic. Eu sunt Orgi. Îmi place de tine, ești interesant, știi? Cum ai zis că te cheamă?

– Mi-e sete, îngăimă șoricelul.

– Miessete? Ți-am zis eu că ești interesant! N-am avut niciodată un companion cu un asemenea nume. Bine, nici companion nu am avut. Adică am avut, dar pentru scurt timp. Mi-a adus mama un ganeț, dar s-a dovedit a fi mort. Avea un cioc așa ...

– Apă, vreau apă! l-a întrerupt Dințosu. Dacă tot era să moară, măcar să nu moară însetat! Știa că nu are nicio șansă, între timp și-a dat seama că este pe insula șerpilor și dacă Treiochi l-ar fi grațiat, cu siguranță se găsea altă reptilă care să-l înfulece.

– Vrei apă, Miessete? E cam complicat să bei apă aici...adică, vreau să-ți spun că apa de mare nu-i potabilă, că e sărată. Avem un lac cu apă dulce, e departe de aici, însă nu asta-i problema cea mai dificilă...

– Apă! Apă! Apăăă! l-a întrerupt iar șoricelul, aproape muribund.

– Bine, bine, am înțeles, Miessete! Nu-i nevoie să urli, dacă te-aude cineva, nu-ți mai trebuie apă, înțelegi ce vreau să spun?

Cu botul pe labe, asemenea unui cățel cuminte, șoricelul a dat afirmativ din cap, uitându-se la ochiul din fruntea leviatanului, coborând privirea spre limba ce-l adulmeca, apoi ridicând-o spre ceilalți doi ochi uriași care-l priveau oarecum pașnic, din direcții opuse.

Pe spatele broscuței-insulă, în cel mai înalt și ademenitor loc, este un lac cu apă dulce. Nu doar gustul foarte plăcut ci și azurul peticului de apă atrage într-o capcană a morții zburătoarele însetate. Iarna, când șerpii hibernează, ganeții prind curaj și se aventurează spre inima insulei, pentru câțiva stropi. Mai sunt ochiuri de apă dulce și pe insulițele din apropiere, dar apa de pe Leuce, spun legendele că ar fi sfințită și ar face minuni. Datorită ei supraviețuiesc leviatanii! Niciunde pe întinsul mapamondului nemiîntâlnindu-se leviatani! Albinoșii, cu pielea atât

de sensibilă încât sângerează abundent la cea mai mică zgârietură, își găsesc leacul în lac.

Cum tot ce-i prețios se obține greu, izvorul este în permanență păzit. Șerpii Maicii Domnului, însemnați cu o cruce pe creștet, doar se moleșesc în anotimpul alb. Nu-i sperie un pui de ger și rămân santinelă lângă lac. Păsările experimentate știu că diferența dintre viață și moarte este determinată de momentul și viteza cu care acționează: apusul soarelui fiind timpul ideal. Ochiul soarelui în amurg îi fascinează pe șerpi, aproape hipnotizându-i. Corbii de mare coboară săgeată, ținând parcă prizonier apusul între aripi, desfătându-se, preț de câteva clipe, cu dulceața apei miraculoase.

– Crezi că te-ai putea ascunde printre solzi ? Te-aș putea duce și în gură, dar mi-e să nu te înghit! Apoi mai e și veninul, al nostru e mortal. Știi, nu toți șerpii sunt veninoși. Uite, de exemplu...

– Aaapă! Îmi povestești pe drum, l-a întrerupt din nou șoricelul.

Orientat spre miazănoapte, capul broscuței-insulă este nisipos, înaintând spre mijlocul insulei terenul devenind pietros, cu falii întinse de cuarțite și gresii dure, silicoase. Doar pe alocuri, prin unghere se mai găsește ceva verdeață, ca și cum ar fi căzut din mâna unui zgârie-brânză: puțină și săracă. Spre miazăzi, vegetația este mai generoasă, decorând coada broscuței-insulă cu arbuști de oleandru, tămâie și soc.

Dințosu s-a pitit în spatele urechii stângi, contopindu-se cu solzii. Părea ca și cum Orgi purta un cercel pufos și cenușiu.

– Știi să înoți, Miessete?

Dințosu doar a mormăit ceva.

– Te-am întrebat dacă știi să înoți, a repetat Orgi, ridicând tonul prea tare, pentru că a fost auzit de o târâtoare ce fura ultimele raze ale soarelui.

– Ce-ți veni, prințule? Ai poftă de înotat și n-ai cu cine?

– Da...nu...adică n-am vrut să te deranjez! Te rog să nu-i spui mamei că am fost nepoliticos! Te-am confundat cu altcineva, doamnă Blacky!

– Bine, bine, a răs șerpoaica, nemișcându-se de pe piatră.

Era atât de însetat, și-l dureau toate, nici n-a îndrăznit să se bucure că n-a fost observat. Totuși, un licăr de credință, firav și timid, a prins colț în sufletul lui, dându-i putere și curaj să vorbească.

– Da, știu să înot. M-aș fi înecat în mare dacă nu știam! Cum crezi c-am ajuns aici? Fiind aproape lipit de urechea leviatanului, s-a făcut auzit și înțeles pe deplin.

– Ai dreptate, nu prea sunt prieten cu logica. De fapt, nu sunt prieten cu nimeni.

– Un prinț fără prieteni ? Se poate?

– Nimeni nu vrea să se joace cu mine, toți se tem. Sunt un singuratic de felul meu.

